

Върна се Герчо отъ игра и се втурна къмъ огнището, на което къкръше чорбата. Той отхлупи пръстеното капаче и надникна.

Въ това време влѣзе майка му, Герчо се стресна, защото знаеше, че ще му се скара. Но тя бавно приклекна до него и избърса съ ржавъ зачервени очи. Герчо я погледна. Сякашъ нѣщо му се обърна въ душата. Остави капачето върху гърнето и виновно загледа въ жеравата.

— Защо, сине, защо, Герчо, не се върна цѣлъ день отъ игра? Изтрепахъ се да те диря...

Герчо преглътна засъхналата си слюнка и начена:

— Ние бѣхме, хе тамъ, на Зеления ридъ... Ами... ти, мамо, защо тъй... защо си тжжна?

— Че какъ нѣма да съмъ тжжна? Вчера учителятъ е казалъ на баща ти, че ще останешъ пакъ въ четвърто отдѣление... Не си учелъ...

Пакости си правѣлъ...

Нѣщо задави Герча, и той прекракнало каза:

— Ама, азъ ще уча...

— Стига! Ти все обещаващъ, а не учишъ... Пъкъ да бѣше слушалъ поне... Карахъ ти се, бихъ те, ала нищо не помогна... И нѣма да ти се карамъ вече. Това ми каза и баща ти. Той днесъ замина за границата. Много искаше да те види, да ти поговори, но азъ не можахъ да те намѣря... Обърнахъ цѣлото село...

— Ама тати, войникъ ли го взеха! — изпули очи Герчо.

— Да... Взеха го запасъ. И азъ сама оставамъ да се разправамъ съ нивитѣ, добитѣка, кжщата...

Герчо трепна.

— Ами азъ, мамо?

— Е, синъ си ми билъ до сега, но те прежалихъ вече... Дотегна ми отъ твоитѣ бели и мързелъ. Та, решихме съ баща ти, да те оста-